

TEMNÁ AKADEMIE

ROZPOLCENÍ

GABRIELLA POOLE

FRAGMENT

TEMNÁ AKADEMIE

ROZPOLCENÍ

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Gabriella Poole

Temná akademie – Rozpolcení – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

TEMNÁ AKADEMIE ROZPOLCENÍ

GABRIELLA POOLE

 FRAGMENT

Temná akademie

- 1. Vyvolení*
- 2. Spoutání*
- 3. Rozpolcení*

PROLOG

Tohle ho neotravovalo.

Yusuf Ahmed se usmál na dívku, která seděla na sametové pohovce, a v hladových očích měl mnohem víc než jen obyčejnou touhu chlapce po dívce. Dotkl se její čelisti a prstem po ní něžně přešel až k bradě. Dráždil sebe i ji, cítil, jak hlad sílí, a nebránil mu.

„Ještě *rakiji*?“ Nabídl jí karafu.

„Myslím, že už mám dost.“ Měla podmanivý hlas.

Tiše se zasmál. *Ano*, pomyslel si. *Ano, to asi máš.*

Yusuf od ní o krůček poodstoupil a masochisticky si užíval rozkoš z oddalování. Měl hlad, ale ne tak velký, aby to uspěchal.

Zvedl oči k vlahé noci za otevřeným oknem a koupal se v její kráse: měsíc nad Bosporem, světélka výletní lodi podobná třpytivému diamantovému náhrdelníku. Dóm Modré mešity s vysokými minarety, zahalenými teplým večerním oparem, zářil jako chalcedon.

Vzdáleně mu připomínal pařížskou baziliku Sacré Coeur z minulého zimního semestru, kdy se všechno změnilo. Kdy Vyvoleným poprvé po velmi dlouhé době nastaly horší časy. Kdy se na akademii objevila ta otrhaná špindíra, stipendistka Cassie Bellová, a stařena Estelle Azzedinová si ji k všeobecnému zděšení vyvolila a lstí z ní učinila novou hostitelku svého mocného ducha.

Teď litoval, že se toho účastnil... ale pořád s jistou zálibou vzpomínal na záchvěvy vzrušení při obřadu spojení, na ten pocit moci, zpupnosti a síly. Živě si pamatoval, jak Bellová zuřila, když ji vydali na milost a nemilost Estelle Azzedinové, a vzpomínal si i na tu nečekanou lítost – a hrůzu –, která se ho zmocnila. Zvrtlo se to totiž tak rychle. Rituál spojení byl přerušeno, část Estellina ducha vstoupila do Cassie, část zůstala venku v prázdnotě a Vyvolené to omráčilo, jako by mezi nimi vybuchla bomba.

Yusuf potřásl hlavou. Právě začal nový semestr a zdálo se, že si Cassie začíná pomalu zvykat, že je Vyvolená. Měl vlastně radost. Všichni měli radost. Nebo aspoň skoro všichni... Kdo ví, třeba se pro Vyvolené zase všechno v dobré obrátí. A tedy i pro něj.

Zavřel oči a nadechl se teplého vzduchu provoněného nočními květinami, mořským vánkem, výpary benzínu a uhelným kouřem. Bohové, tady v Istanbulu se mu bude líbit. Byl to jeho poslední semestr na akademii, což

v něm vyvolávalo palčivou lítost promísenou s očekáváním. Zářila před ním budoucnost a v ní bohatství, úspěch a vliv: může ho snad čekat něco jiného? Ale stejně, bude mu chybět to kamarádství, ta tajemství, mocné postavení Vyvoleného na akademii. Bavilo ho to.

Jeho paže se zlehka dotkla ruka. Yusuf se otočil k dívce, náhle rozbolavělý krásou noci a hladovou touhou.

Zamrkala. Oči už měla trochu rozostřené a nepřítomné, úsměv se jí na rtech chvěl, jako by už napůl zapomněla, že ho tam má.

Výborně...

Odložil sklenici a vzal její obličej do dlaní. Byla nádherná, měla zlatavý srdčitý obličej a veliké černé oči. Rozevřela rty a unikl jí tichý vzdech: buď roztoužený, anebo zmatený, ale jemu už to bylo jedno. Už vypila, co jí nalil. Nebude si to pamatovat.

Na okamžik ještě zaváhal. Krmit se tímto způsobem bylo zakázané, protože to bylo příliš nebezpečné. Ale právě proto to Yusufa neodolatelně vzrušovalo. Byl všechno, jen ne nezkušený. Byl silný, byl obratný.

A byl *zatraceně* vyhládlý.

Chytil její obličej a zuřivě se k ní přisál rty. Pocítil chvilkovou prostou slast z lidského doteku. Pak mu duch v hrudi zapulsoval a do žil se mu vlila energie. Zorničky se mu rozšířily a zrudly.

Když dívka chabě zasténala na protest, násilím se zase opanoval. Nechtěl jí ublížit, ukájel se jinak. Povolil sevření, políbil ji prudčeji a pocítil v nervových zakončeních vzruchy životní energie. Ach, tohle je krmení, tohle je uspokojení, tohle je *blaženost*.

Zbystřily se mu smysly, najednou měl jemnější čich a chuť. Slyšel ruch a šum města, tep motoru výletní lodi. Slyšel tiché došlápnutí. A pak někdo zašeptal jeho jméno.

Yusufe Ahmedeeee...

Nepřeslechl se? Pustil dívku, strnul a napjatě se zaposlouchal.

Vybral si tohle místo dobře: zastrčený pokoj s romantickými oblouky a výklenky nad restaurací ve starém Istanbulu. Zaplatil majiteli *nesmírně* štědře, neboť mu dal jasně najevo, že si *nepřeje* být rušen.

Kdo tu o něm ví, jak se jmenuje? Někdo, kdo ho zná z akademie...?

Při tom pomýšlení se zachvěl. O potíže nestál, zvlášť ne teď, na samém konci studia. Nepovolené krmení zakázaným způsobem? Nebylo nepředstavitelné, že by ho vyhodili jako Kateřinu Svenssonovou po té záležitosti s Bellovou. Sir Alric bere pravidla moc, moc vážně...

Ztichl, nastražil všechny smysly a zahleděl se do tmy za obloukovým oknem. Přistoupil k němu blíž, zůstal stát nadpozemsky nehybně a jeho oči propátrávaly

noc. Pod sebou měl dvůr, po jehož třech stranách se táhl balkon zahalený do stínů.

Tamhle. U popraskané kachlíkové zdi se mihl stín.

Někdo ho špehuje. Někdo, kdo zná jeho jméno. Obtěžuje *jeho*: maturanta, jednoho z nejmnocnějších Vyvolených! Duch v něm znovu zahořel, ale tentokrát zlobou. Jak se kdo *opovažuje!*

Hlad už ukojil a romantická chvílka pominula: o důvod víc obrátit svůj vztek proti narušiteli. Sáhl dívce na tvář. Postupně a zvolna přišla k sobě, zaostřila oči a zkroutila ústa do poněkud sebevědomějšího úsměvu.

„Tak políbíš mě teda?“

Kdybys jen tušila, pomyslel si suše.

„Promiň, *habibi*. Přišla mi esemeska, je to naléhavé. Musíš jít.“

Na její trucovitě našpulené rty byla radost pohledět. Zasmál se. „Uvidíme se zítra večer. Vynahradím ti to, ano?“

„Ehm, jo. Tím jsem si jistá.“ Mrkla. Na rozloučenou mu přejela prstem po hrudi, poslala mu uhrančivý vzdušný polibek a byla pryč.

Yusuf naposledy toužebně vzdychl, ale svaly už se mu napínaly a chystaly se na honičku. Lehce a hbitě proskočil obloukem okna na vratký balkon. Temná postava měla spoustu času uprchnout, ale když Yusuf

zlehka dopadl na dvůr, spatřil ji, jak se teprve rozbíhá. *Bláhovost*, pomyslel si.

Stíhal ji uličkami Sultanahmetu a postava si před ním udržovala náskok několika kroků, byla téměř stejně mrštná a lehkonohá jako Yusuf sám. Stmívalo se, ulice, jimiž se pohybovali, se vyliďňovaly a zvuky města slábly v dálce, jako by se při pronásledování stínu dostal do jiného časového pásma. Nikde nikdo.

Zpomalil a ke svému překvapení spatřil, že postava vychází po schodech k nějaké stavbě vedle chrámu Hagia Sofia. Není to mauzoleum? Ale Yusuf stále neměl strach. Doběhl ke vchodu a zjistil, že hrobka je liduprázdná, uzavřená kvůli rekonstrukci. Jakmile však vstoupil, navzdory jeho očekávání tu nebyla tma. Nad ním se klenul byzantský strop osvětlený tisíci svícemi.

Svíce...?

Zastavil se a nastražil uši. Všechny vykládané dveře, jež z této místnosti vedly, byly otevřené.

Yusuf byl nyní nanejvýš ostražitý. Za rozlehlým atriem začínalo bludiště klenutých průchodů a chodeb, a ať už byl ten slídl kdokoli, schovával se. A byl v tom opravdu dobrý.

Yusuf pocítil vzrušení z toho plíživého lovu. Nakonec to není promarněný večer. Protivník mu dělal skoro stejně dobře jako milenka. On toho drzouna naučí.

Cha! Koutkem oka zpozoroval prudký pohyb. *Tam-*

hle, za tím obloukem s otlučeným a zašlým pozlacením. Yusuf vyrazil hbitě a tiše jako kočka.

Předpokoj byl malý, s vyřezávanými arkádami a poničenými modrými mozaikami, a záře svící nepronikala do stínů za sloupy. Nikde žádný východ: byla to past. Yusuf se zastavil a škodolibě se usmál. Nadešel čas obrátit kartu a vykourit ho ze skryše, špicla nestydatého.

„Ukaž se.“ Jeho jasný pánovitý hlas se rozléhal klenutými chodbami.

Odpovědělo mu jen ticho. Pomalu obešel půlkruh a nahlédl do každého kouta, každého stínu.

„Nemáš kam utéct. Přiznej si to.“

Pořád nic. Mihotavý nazlátlý vzduch těžkl tichem.

„Kdo sakra jsi? *Okamžitě* se ukaž.“

Pohyb, zvuk za ním. Patrně jen jediný krok, ale blízko. Příliš blízko.

Yusuf se otočil na podpatku a přichystal se k výpadu, rozezlený tou troufalostí. Spatřil záblesk úsměvu a pak ještě jeden záblesk, zlověstnější.

„Ty? Co to sakra...?“

Yusuf klopýtl vzad a polekaně rozhodil ruce. Neměl ani čas vykřiknout. Nemohl utéct. Nedokázal zavřít vyděšené oči. Jen se ho poprvé a naposledy zmocnila drtívá, ochromující hrůza, když se na něj postava vrhla.

Pak všechny svíce v budově zhasly a Yusufův svět se změnil v absolutní čern.

1. KAPITOLA

O tři týdny dříve

„Chybí mi.“

Cassie Bellová neříkala nic. Její kamarádka se na ni podívala znovu.

„Jake. Chybí mi.“

„Já vím, Isabello,“ odpověděla Cassie. Jak by na to asi mohla zapomenout?

Cassie, kterou užíral pocit viny, soustředěně pozorovala modrou vodní hladinu a jasné istanbulské ráno. Neměla právo ztrácet trpělivost se svou nešťastně zamilovanou spolubydlící. Koneckonců to byla částečně její vina, že se Jake, miláček Isabelly Carusové, v tomto semestru do školy nevrátí.

Jen si přála, aby Isabella byla šťastnější. Nejenže nerada viděla v mizerné náladě svou kamarádku, ale také by se špatných pocitů chtěla zbavit sama. Čeká je úplně

nový semestr a s ním úplně nové město. A také úplně nová Cassie, pokud se vydrží soustředit, až vskočí rovnýma nohama zpátky do školního života.

„To je krása, co?“ S úsměvem šťouchla do Argentinky a kývla směrem k výhledu.

Isabella se s viditelným úsilím probrala z úvah a zaostříla přes kulaté zábradlí jachty na modravý Bospor a město plné kupolí a minaretů zahalených do mlhy. Přes rty jí pomalu, jakoby bezděčně přešel úsměv.

„Ano, máš pravdu. Je to úžasné.“

Cassie podobné panorama ještě nikdy neviděla – na tom však nebylo nic divného, vždyť se s exotickými světovými metropolemi začala seznamovat teprve před necelým rokem. Do té doby pendlovala mezi neúspěšnými pěstouny a dětským domovem v Cranlake Crescentu. Díkybohu že *tohle* už má za sebou.

Další osten viny. Cassie polkla a pevněji se chytila zábradlí. Cranlake Crescent sice nebyl zrovna Darkova akademie, ale dost dlouho to byl její domov a *všechno* tam špatné nebylo. Měla tam kamarády a mladší děti k ní vzhlížely – a samozřejmě tam byl Patrick Malone, její přítel, mentor a vychovatel. Milý a vždy nápomocný Patrick.

Patrick, který ji zradil a poslal na Darkovu akademii, aniž se před ní obtěžoval zmínit o tamějším strašlivém tajemství...

Otrásla se. Příliš jí nepomáhalo pořád dokola si přehrávat to šokující odhalení z minulého semestru – to zjištění, že Patrick znal temné duchy z akademie a věděl, že přebývají v některých studentech a z ostatních se krmí. *Věděl* o nebezpečí, do něhož ji posílal. Ale přesto ji tam poslal.

Odpustit mu nebylo snadné, ale právě k tomu se Cassie přese všechno, co se stalo, snažila přes prázdniny dopracovat. Byl jejím pojítkem s minulostí, nahrazoval jí rodinu, kterou nikdy neměla. Prostě jí sakra chyběl. Problém byl, že nevěděla, jak začít. Minulý semestr ho úplně odepsala a řekla mu, že ho už nechce nikdy vidět. Proto se taky nemohla vrátit do Cranlake Crescentu na velko-noční prázdniny: nevěděla, jestli setkání s Patrickem unese. Takže když jí Isabella nabídla, aby strávily prázdniny spolu, samým štěstím by ji snědla.

Snědla...

Ne. Štěstím *skákala až do stropu*. Tak to znělo líp. A plavit se Středomořím na palubě luxusní jachty Isabellina otce z jednoho exotického starověkého přístavu do druhého rozhodně nebyl žádný trest. Přesto ji zasáhlo na citlivém místě, jaký má Isabella blízký a láskyplný vztah ke své rodině. Uvědomila si, že si musí ujasnit, kde má rodinu ona. Potřebovala Patricka.

Cassie vylovila z kapsy telefon. Skousla ret a našla v adresáři jeho jméno. Tak do toho, pomyslela si. Co

můžeš udělat dnes... Jen stručnou esemesku. Nic příliš výřečného...

Zhluboka se nadechla a přejela palcem po klávesnici.

Ahoj. Jak se máš?

Rychle stiskla *Odeslat*, aby si to nestihla rozmyslet, a pak si zastrčila mobil zpátky do kapsy. Po chvíli, která jí připadala jako věčnost, i když to nejspíš bylo jen sedm osm minut, telefon zavibroval a pípнул. Se srdcem v krku si přečetla odpověď.

Od: Patrick Malone

Cassie. Jsem tak rád, že ses ozvala. Všechno ok? Moc nám chybíš.

Cassie se smutně usmála. Bylo jí jasné, že Patrick je před ní pořád ještě trochu ve střehu, a nepřekvapovalo ji to. Nedala mu zrovna moc důvodů k tomu, aby si dělal naděje, že se mu v dohledné době ozve. Prsty se jí rychle rozběhly po tlačítkách.

Taky mi chybíte. Omlouvám se, že jsem se přestala ozývat.

Další kratší přestávka, pak mobil znovu zavibroval.

Já to chápu. Cassie, mohl bych za tebou přijet? Nechci naléhat, ale mám pár dnů volna. Můžu přiletět?

Když mu odepisovala, neubránila se úsměvu.

Jo! Budu moc ráda. Napiš mi e-mail s podrobnostmi. C.